

Sprekende over dergelijke vragen kom ik haast onwillekeurig terecht op het gebied van het geloof. Nu is geloof een zeer wonderlijke zaak. Hebt u daarover wel eens nagedacht? Het geloof is iets, wat kennelijk de mens de vaste overtuiging kan schenken, dat hij zonder meer gelijk heeft, terwijl hij niets van het gestelde kan bewijzen.

Maar wanneer je het geloof menselijk beziet, is het onzin, want het geheel of het merendeel van het gestelde is absoluut onredelijk. Men stelt b.v., dat God zelf de bijbel heeft geschreven - middels Zijn inspiratie natuurlijk. Maar wie kan je dit redelijk waar, of zelfs maar aannemelijk maken? Hoe komt men aan die overtuiging? Toch hoor je steeds weer mensen in volle overtuiging stellen, dat dit Woord heilig is, onaantastbaar, de enige waarheid.

Waar wil men redenen daarvoor vandaan halen? Je kunt het mogelijk innerlijk zo aanvoelen of zo geleerd hebben. Maar is dit een redelijk argument? Volgens mij niet. Toch kun je niet aan het feit voorbijgaan, dat er heel wat mensen zijn, wier leven pas werkelijk inhoud krijgt, wanneer zij dit geloven. Zij kunnen zichzelf en hun leven pas geheel aanvaarden, dank zij dit geloof en alles, wat zij aantreffen in die bijbel.

Dit neemt niet weg, dat veel, van hetgeen de gelovigen beweren, onzin is en blijft vanuit een redelijk standpunt. Maar nu moeten wij daaraan dan wel toevoegen, dat het kennelijk deze onzin is, die zin geeft aan hun leven.

Zo benaderd blijkt veel, van hetgeen men redelijk onzin zou moeten noemen, redelijk genoeg te zijn. Zeker, de mens probeert alles met zijn rede te benaderen en te kontrolleren. En in vele gevallen aanvaarden zij liever een schijnbaar redelijk argument als waarheid dan verder te zoeken. Wij maken daarvan soms aardige voorbeelden mee.

Wij blijven gemeenlijk nog enige tijd ons medium afschermen, wanneer er een seance is geweest en horen dan van alles. Dat wij dit doen, lijkt mij even redelijk als de gewoonte van een goede automobilist, die, na een langer eind met zijn wagen gereden te hebben, voor hij de kar afsluit, nog even alles te kontroleren: is er nog benzine genoeg? Zijn de banden nog voldoende op spanning en dergelijk zaken.

Zo trachten wij er voor te zorgen, dat ons medium redelijk zich aan kan passen - aan de normale mensenwereld en proberen na te gaan, of er iets is, wat wij kunnen doen om het succes van volgende kontakten groter te maken.

Wij hoorden eens iemand het medium benaderen met de woorden: Ik vond uw lezing erg interessant. U moet wel een i.q. hebben van 160 of meer. Wat ons even stil doet glimlachen en denken: nu ja, die weet niet beter....

Dergelijke reacties komen overigens vaak voor en zeker niet alleen bij ons medium. Altijd weer zien wij, dat mensen met een fenomeen worden gekonfronteerd en onmiddellijk een voor hen aanvaardbare uitleg zoeken. Want een fenomeen is voor hen alleen aanvaardbaar en mogelijk, wanneer er ook een redelijke, met menselijk verstand te volgen, verklaring voor bestaat.

Ik stel echter, dat het merendeel, van hetgeen de mens zinrijk pleegt te noemen, onredelijk en onzinnig blijkt te zijn, wanneer wij het met zuiver menselijk redelijke argumenten gaan benaderen.

Mogelijk hebt u daarover nog nooit nagedacht. Maar doe dit nu eens een keer.

Weet u, om een voorbeeld te nemen, wat de zin van de democratie is? Het menselijke antwoord is gemeenlijk, dat dit inhoudt, dat een ieder de kans heeft invloed uit te oefenen en zijn zegje te zeggen. Maar men vergeet daarbij het volgende: Terwijl een ieder bezig is zijn zegje te zeggen, nemen anderen reeds de besluiten: dus in feite hebben jullie niets te zeggen.

De zin van de democratie ligt dan ook niet in de eerste plaats in de mogelijkheid invloed uit te oefenen en eigen zin desnoods met meerderheid van stemmen aan anderen op te leggen, maar de betrokkenheid, waardoor men zich waarlijk deel van de gemeenschap gaat gevoelen.

Vaak spreekt men onder degenen, die zich democraten noemen, met ontroering over het vaderland of het moederland. Maar wat is de redelijke zin van een dergelijke binding? Wanneer je het redelijk beschouwt, is iets dergelijks alleen maar onzin.

Maar al denkt u, dat dit inderdaad zo is: zodra u in de vreemde bent, de driekleur ziet wapperen en het Wilhelmus hoort, doet u dit toch wel iets, en dan behoeft het nog niet eens ter ere van nationale helden als ene Cruyff te zijn.

Vraag u eens af, waarom u zich ontroerd zoudt gevoelen door een lapje, dat ergens wappert en het horen van een muziekje, dat u al vele malen eerder gehoord hebt. Redelijk is dat onzin. Maar gelijktijdig is het voor u zinnig, omdat het beantwoordt aan een emotionele behoefte, omdat het u opeens het gevoel geeft ergens bij te behoren en u mogelijk zelfs met enige trots vervult, zoals de breikingen van anderen u soms ontroeren, omdat u denkt: Kijk, dat is dr dan toch maar een van ons.

Zodra wij de emotie mede als belangrijke factor gaan beschouwen, blijkt opeens heel wat onzin zinrijk te worden. De zin van de onzin ligt volgens mij in het verborgen leven van de mens, zijn innerlijk leven.

Het innerlijke leven van een mens is een vreemde zaak. Vraag u b.v. eens af, of u al die dingen, die u nu droomt en meent graag te willen, wel werkelijk zoudt willen hebben en beleven, wanneer u denkt aan al hetgeen daarmee gepaard gaat? Toch zijn uw wensen en dromen de drijfveer van uw daden.

Steeds weer blijkt, dat een mens, die zijn wensen in vervulling ziet gaan, opeens heel andere gedachten daarover gaat koesteren. Daarom meen ik veilig te kunnen stellen, dat u in uzelf een soort droomwereld draagt, die niets met de werkelijkheid van uw menselijk bestaan te maken heeft en waaruit u toch steeds weer krachten weet te putten en bepaalde dingen gaat doen.

Wat natuurlijk redelijk bezien het meest onzinnige is, wat je je maar kunt denken. Uw leven wordt grotendeels bepaald door zaken, die nooit bewezen kunnen worden, dromen die nooit waar kunnen worden en veronderstellingen, waarvan u nooit zeker kunt zijn.

Dezen vormen voor u de basis van uw bestaan, zoals angsten, die, redelijk gezien, geen enkele reden van bestaan hebben u in uw mogelijkheden beperken en zo een richtend element vormen bij al uw denken en handelen. Onzinnig, nietwaar? Maar waar.

Wanneer een mens echter zo nadrukkelijk gaat beweren, dat dergelijke zaken onzin zijn en gelijktijdig blind blijft voor de rol, die deze zaken in zijn eigen bestaan spelen, dan sluit hij volgens mij zijn ogen voor de feiten. Want aan de drang van het eigen innerlijk kan een mens nu eenmaal niet ontsnappen.

O, je kunt nu natuurlijk geleerd gaan doen over de vele facetten van de menselijke psyche en de emotionele en stressverschijnselen, die tot een vervorming van het ikbeeld voeren, hetwelk dan volgens deskundigen mede terug te voeren is op de seksuele projecties en frustraties van Freud. Mensen, die zo spreken, schijnen te denken, dat hun betogen en benaderingen volledig redelijk zijn. Maar volgens mij is die benadering vaak erg dom, omdat zij een voorkeur voor bepaalde verschijnselen ten gevolge heeft en zo een objectieve benadering van het geheel der verschijnselen bij voorbaat uitsluit. Onzin dus.

Toch worden in alle ernst argumenten gehanteerd, die met de werkelijke feiten ten hoogste zijdelings enig verband kunnen hebben. Voorbeeld: Pietje heeft zijn onderwijzer met een mes neergestoken. Maar wij kunnen dit Pietje niet aanrekenen, want hij heeft eens, tegen alle verbod in overigens, pappa en mamma beloerd, toen die hem een broertje wilden bezorgen. Sindsdien is Pietje alle dominant optredende mannen gaan haten.

Dit, terwijl de werkelijke samenhang eenvoudiger was: Pietje had weer eens iets gepikt. Meester betrapte Pietje, die bang werd en er vandoor wilde gaan. Waarop Meester Pietje aan diens oren mee wilde voeren. Dit deed Pietje pijn en die deed wat terug met een mes, omdat hij meester met zijn handen niet aankon. Kortom: Pietje was slecht opgevoed en had nooit gehoord van discipline.

Maar dit is dan weer niet aanvaardbaar, omdat dit niet strookt met vele ombewezen theorieën van opvoedkundigen. Dus moet de eerste verklaring de enig juiste zijn en was Pietje niet toerekeningsvatbaar op het ogenblik, dat hij zijn daad stelde.

Als geest zie je mogelijk vele dingen anders, maar het klinkt mij naar zuivere onzin, wanneer ik hoor stellen, dat men steeds meer gelden moet uittrekken om jongeren met drugproblemen te helpen. Men zou al die middelen beter kunnen gebruiken om de drughandel te bestrijden.

De druggebruikers willen het uiteindelijk zelf. Wanneer zij, gedreven door hun verslaving, tegen de wet ingaan, sluit je hen dan eenvoudig op. Zij ontwennen dan wel of mogelijk niet, dat is van later zorg.

Een dergelijke benadering is volgens mij de enige, die rationeel verantwoord is. Want waarom zou je het goede geld van de gemeenschap weg gaan gooien om leden te genezen, waarvan men zelf beweert, dat zij ergens niet deugen.

Vanuit menselijk standpunt zou dit de enige werkelijk redelijke benadering zijn en toch is deze benadering gelijktijdig ergens onzinnig. Want als mens voel je je verwant met alle andere mensen. Op het ogenblik, dat je een medemens laat lijden zonder volgens beste mogelijkheden daaraan iets te doen, een medemens aan zichzelf overlaat zonder zelfs maar een poging te doen, zo iemand te bereiken en te helpen, voel je je als mens schuldig en zeg je tot jezelf: dit kan niet.

Je kunt je verbondenheid met het lijden van anderen als mens natuurlijk wel sublimeren door je eigen meerwaardigheid van hun lijden afhankelijk te stellen of iets dergelijks, maar zelfs dan kun je het probleem innerlijk niet werkelijk geheel uit de weg gaan; je kunt hoogstens tegen beter weten in het bestaan daarvan ontkennen.

Zorgen voor mensen, die door eigen schuld in moeilijkheden

zitten is daarom zinnig, indien men daarbij uitgaat van eigen wezen en eigen emotionele achtergronden. Maar niet, wanneer men uit wil gaan van de ander. Erken, dat in al dergelijke gevallen uw emotionele behoefte aan groepsgebondenheid en groepszekerheid een rol speelt, terwijl daarnaast ook zeker de menselijke behoefte, iets hogers dan alleen het redelijke in zich mee te laten spreken, een grote rol vervult.

Dat is dan de zin van die onzin. En wanneer je nog verder gaat, blijkt, dat ook ontkenningen vaak te maken hebben met de behoefte om meer te zijn dan anderen, of te ontkomen aan een besef voor eigen tekortkomingen of onvermogen.

Neem de mensen, die beweren uit te treden. Nu is uittreden een werkelijkheid. Bij ons in de sferen ontmoet je steeds weer van die vergeestelijkte dagjesmensen. Je leidt hen dan een keertje rond - niet te ver. Bij voorkeur laat je hen de beelden van enkele mooie streken zien, of enkele geestelijke bloemetjes plukken. Want daarmee zijn zij zeer gelukkig. Zij gaan dan terug met een goede herinnering aan geestelijke werelden. zodat je meteen een beetje propaganda hebt gemaakt voor het hiernamaals. Hulp aan uittreders betekent in feite werkzaam zijn voor het v.v.v. van zomerland.

Toch is, menselijk redelijk bezien, dit alles onzin. Uittreden en zonder lichaam ronddolen in andere werelden ... kom nou.... Wie alleen van het menselijke verstand uit wil gaan, zal terecht stellen, dat dergelijke verhalen onzinnig zijn. Want niemand kan bewijzen, dat dit meer is dan een droom. Verstandelijk zou je moeten stellen, dat dood eenvoudig dood is, ophouden met bestaan.

Toch zijn er heel wat mensen, die beweren, dat juist de stelling, dat dood dood is, onzin blijft. Soms besteedt men heel veel tijd aan deze strijdvraag. Wat mij onzinnig lijkt. Want uiteindelijk gaat iedere mens eens dood en wanneer je dan bewust voortleeft, kun je de vraag onder elkaar nog eens, en dan meer geestelijk bewust en met bewijzen onderstreept, behandelen.

Toch vraag ik mij af, waarom sommige mensen met zoveel nadruk en moeite voortdurend trachten staande te houden, dat uittreding niet bestaat, onzin is. Vaak krijg ik de indruk, dat deze mensen, die gemeenlijk trots zijn op hun vermogen tot redelijk denken en reageren, hier onredelijk worden vanuit het gevoel, dat het toegeven, dat er een andere wereld naast de hunne zou kunnen bestaan, een wereld, die zij niet kunnen overzien of bewust beheersen en beredeneren, betekent, dat zij hulpeloos worden en eigen lot niet meer werkelijk in handen kunnen nemen.

Onbewust redeneren zij: dit mag niet waar zijn. Want wanneer ik beïnvloed zou kunnen worden door een wereld, die ik niet bewust als de mijne ken, een wereld met wetten en mogelijkheden, die ik niet kan beredeneren of meten, word ik hulpeloos, dan weet ik niet meer, wat er met mij feitelijk aan de hand is. Ik zou mij dan verplicht kunnen gevoelen, volgens niet rationele maatstaven te gaan leven. En dit wil ik niet. Ik ben een mens, de hoogste trap van alle leven. Ik heb mijn redelijkheid en het is juist deze rede, waardoor ik tussen alle andere levensvormen iets bijzonders ben.

Zoals vele menselijke redeneringen lijkt dit onzin. Maar in dit geval ligt de zin van een in zich onzinnige benadering voornamelijk in de menselijke emotionele behoefte, vooral zelfrespect te bewaren.

Vele mensen stellen, dat je als mens vooral goed moet zijn voor de dieren. Want dit zijn onze kleinere broeders, zo roept men dan uit. In elk dier schuilt een stukje leven, juist zoals in de mens.

tot zover lijkt mij dit niet onredelijk. Maar wanneer er dan mensen blijken te zijn, die een ander zouden kunnen vermoorden, omdat deze hun keeshondje een trap geeft, terwijl zij rustig doorlopen, wanneer vlakbij een medemens door andere mensen in elkaar wordt geslagen, dan vraag ik mij toch af, wat van een dergelijke volgens mij onzinnige reactie wel de reden kan zijn.

Het antwoord, dat mij een redelijke verklaring voor dit gedrag schijnt te geven, luidt dan: deze mensen haten of vrezen in feite de mensen. Daarom projecteren zij het geheel van hun liefdegvoelens, saamhorigheidsgevoelens enz. op een dier of meer dieren.

Geheel konsekwent is dierenliefde overigens zelden. Er zijn heel wat mensen, die medelijden hebben met de arme dieren, die gedood worden, omdat anderen daarvan genoeg hebben. Onder het genot van een kalfoestertje wijzen zij er anderen op, dat het toch maar wreed is, dat dieren moeten sterven om aan de lusten van de mensen te voldoen.

Kent u die typen? Zij keuren alles af en hebben daarvoor redelijke argumenten. Onder het genot van een glas port bespreken zij het kwaad van de drankzucht en beweren, dat alcohol niet meer genoten mag worden.

Men heeft medelijden met slachtvee, zegt, dat dieren ook recht hebben om te leven en voert acties voor betere slachthuizen en meer dierlievende behandeling van slachtvee. Maar vegetarier worden? Neen, dank U. Mien, geef mij de biefstuk eens aan..

Het onzinnige in het menselijke gedrag is volgens mij, dat men wel voor anderen, maar niet voor zich konsekwenties wil trekken uit gekende feiten. Wie tegen het nodeloos doden en mishandelen van dieren is, kan niet volstaan met een protest tegen stierengevechten. Hij zal zelfs als vegetarier moeten leven en degene, die tegen alcohol misbruik ageert, zal eerst zelf zich het genot van alcohol moeten kunnen ontzeggen. Bovendien zou zo iemand in feite moeten leren geheel zonder kunstmatige stimuli en genotsmiddelen te leven. Wat verder gaat dan alcohol alleen, want dan komen ook zaken als koffie, thee, tabak in aanmerking, evenals vele sterk geraffineerde voedingsmiddelen, waaraan kunstmatige vitamines en andere stoffen zijn toegevoegd.

Redelijk gezien kan alleen de mens, die zelf zich beheersen kan, anderen hun onbeheerstheid verwijten. Begin dus eerst eens met jezelf en eerst, wanneer je jezelf van de mogelijkheid op een bepaalde wijze te leven overtuigd hebt, mag je anderen er op wijzen, dat dit een betere weg is, en niet eerder.

Voor ons is een van de meest onzinnige verschijnselen in de menselijke samenleving steeds weer, dat men zich bezig houdt met het leven van anderen, maar alle konsekwenties daarvan zonder meer van zich afschuift.

De zin van dit gedrag lijkt mij gelegen te zijn in het feit, dat men een gevoel van meerwaardigheid, respectabiliteit, rang, macht, fatsoen voor zich wenst te bewaren. De onzin krijgt zin, wanneer wij beseffen, dat zij voortkomt uit het menselijk egoïsme, vaak gepaardgaande met een zorgvuldig vermijden van zelfkennis.

Men pretendeert steeds weer iets te zijn, waarvan men innerlijk weet, dat men het niet werkelijk is. De innerlijke verdeelheid van de mens is hetgene hem steeds weer brengt tot zijn wonderlijke en al te vaak onzinnige reacties.

Niemand zo ver bezwaar? Goed. Wanneer iemand uittreedt en een ander ontkent de mogelijkheid, dan is de reden te vinden in de onbewuste redenering: Jij wel en ik niet? Ik heb het nooit beleefd, dus mag het niet bestaan, niet waar zijn. Want anders zou een ander meer zijn dan ik.

Maar iets dergelijks zie ik ook, wanneer er sprake is van paranormale genezing. Er zijn heel wat mensen, die in dat verband onmiddellijk beginnen te spreken over kwakzalverij. Goed, voor mij mag je het zo noemen. Maar wanneer iemand anders in staat zou zijn iemand beter te maken, terwijl jij het niet kunt, ook al heb je dan mogelijk een academische graad, lijkt het mij redelijker, na te gaan, of er goede resultaten zijn en, zo dit het geval is te stellen: dan moeten wij maar gaan samen werken en zo mogelijk zal ik het zelf ook aan leren.

Dan moet je zeker de zaak niet terzijde stellen, afwijzen en zelfs weigeren eventuele bewijzen van resultaat te bezien. Dat is onzin, wanneer je je medemensen wilt genezen. Toch zien wij steeds weer mensen, die zo reageren. Waarom? Omdat dit voor hen een aantasting betekent van hun redelijkheid, hun kennis, hun gevoel van meerwaardigheid, stoffelijke bereiking. De zinvolheid van eigen bestaan en levenshouding komt in het geding, het machtbesef, dat in menige mens berust, wordt aangetaast door dergelijke zaken. En wat staat er tegenover?

Er zijn heel wat stellingen, die onzinnig klinken. U als mens schikt b.v. of meerdere lichamen van verschillende aard, ook al gebruikt u daarvan bewust veelal alleen het laagste.

Wie de aloude stellingen omtrent de meerdere menselijke voertuigen afwijst als onzin, heeft volgens mij ongelijk, ook al is een wetenschappelijk bewijs van het bestaan daarvan nog niet mogelijk. Wel kan men reeds aantonen, dat er emanaties optreden vanuit het menselijke lichaam, die aantoonbaar zijn en waarmee mensen onder bepaalde omstandigheden z.g. poltergeistverschijnselen kunnen veroorzaken.

Mensen, die deze emanatie, de uitstralingen van het menselijke lichaam e.d. als zekerheid aannemen, zijn geneigd om in vele gevallen het bestaan van meerdere lichamen voor het ik als onzin te betittelen.

Maar de zin van deze volgens hun onzinnige stelling is het volgende: een mens, die alleen op aarde zou leven, alleen maar een organisch mechanisme zou zijn met een pretentie tot zelfstandig denken is in feite niet veel waard. Dan kun je ook wel stellen, dat een vlo meer waard is dan een mens, omdat zij verder en beter kan springen.

Het is juist de inhoud van de mens, gepaardgaande met het beschikken over meerdere voertuigen en een herinneringsvermogen, dat verder reikt dan het hersendenken, waardoor het mens zijn betekenis heeft. De mens onderscheidt zich vooral door het grote deel van besef en persoonlijkheid, dat bewaard blijft na de lichamelijke dood. Hierdoor krijgen het leven als mens en de menselijke vorm inderdaad een zeer bijzondere betekenis.

Maar zeg dit tegen mensen, die beweren redelijk en logisch te denken en zij reageren: Hoe kun je nu iets onthouden

wanneer je geen hersenen meer hebt? Ik vraag in dergelijke gevallen, of men wel eens heeft gehoord van de z.g. zandcomputer. Zij weten gemeenlijk wel, dat men de laatste tijd ontdekte in eenvoudig zand, middels stroompjes, signalen vast te kunnen leggen, die later, terugleesbaar dus, opnieuw de ingelegde impulsen aan basisstroompjes kunnen overdragen. Zij zijn het er ook mee eens, dat dit als een soort geheugen kan gelden.

Mijn redenering is dan: De gehele kosmos is vol van los rondzwerfende kleinste deeltjes, even onsamenhangend als zand. Zou een bewustzijn daarin zijn herinneringen niet vast kunnen leggen en later alle reacties weer uit dit zeer fijn stoffelijk geheel terug kunnen lezen?

Men geeft toe, dat dit een mooie theorie is, maar laat daarop onmiddellijk volgen, dat hiermede nog niets bewezen is. Ik wijs dan op gekonstateerde spookverschijnselen, boodschappen uit de geest enz., die ook niet als bewijs kunnen gelden en door hen ongetwijfeld zullen worden afgewezen. Waarop ik dan besluit: het vragen naar een bewijs is onzinnig, wanneer de vrager geen algemeen bewijs of een algemene aanduiding, dat iets mogelijk is, verlangt, maar een specifiek bewijs vergt, dat volgens zijn eigen denken en eigen normen onomstotelijk en dus aanvaardbaar zou moeten zijn. Onzinnig vooral, omdat, wanneer een dergelijk bewijs toch geleverd kan worden, degene, die het bewijs vergde, zich onmiddellijk begint af te vragen, of hij mogelijk in het stellen van de opdracht en de uitvoering van de test toch nog gefaald heeft. Waarop men nieuwe bewijzen vergt. Wat volgens mij onzin is, omdat men eenvoudig weigert het eenmaal geleverde bewijs allereerst te aanvaarden in zijn eigen waarde en mogelijke betekenis.

Bovendien beseft men te zelden, dat je een groot deel van het innerlijk en geestelijk leven van de mens alleen maar kunt uitdrukken in emotie en de hierdoor ontstane spontane associaties, die men ook wel inspiratie noemt.

In de mens leeft het geheel van zijn geestelijk ik. Maar er moet meer mogelijk zijn. In de gevoelswereld van de mens moet volgens mij een werkelijkheid worden uitgedrukt. Dit besef maakt mij wel eens wat brutaal in mijn reacties op iemand, die steeds maar weer bewijzen wil hebben. Ik stel dan:

De mens, die denkt, dat hij met zijn zintuigelijke waarnemingen, mogelijk aangevuld door instrumenten, een omschrijving van de werkelijkheid kan geven, is een dwaas.

Want de werkelijkheid voel je, die beleef je van binnen. Steeds weer blijkt, dat deze gevoelswereld t.a.v. het eigen ik de meest juiste weergave vormt van de wereld, waarin men leeft en de verwachtingen, die men daarin kan koesteren.

Ik wil iets aanhalen, wat volgens zeer vele, soms zich zeer geleerd achtende mensen onzin is. Het is een zeer oude filosofie, die stelt:

Wanneer je als mens naar de wereld kijkt, zie je alleen maar een projectie. Want je ziet de wereld alleen maar, zoals je die innerlijk reeds beseft of meent te kennen. Wanneer je een daad stelt, zul je ook die niet beleven volgens haar werkelijke betekenis, maar slechts kunnen beseffen in verband met je eigen bedoelingen en verwachtingen.

Dit betekent dan, dat je gevolgen van je daden, die je ondergaat, voornamelijk het gevolg zijn van de feiten in een wereld, die voor jou alleen bestaat, zoals je die zelf eerst

geschapen hebt.

Als mens onderga je de werkelijkheid niet, maar een illusie omtrent de wereld, die je zelf tot stand bracht en de oorzaken en gevolgen, die je in je wereld erkent, zijn vooral een uitwisselingen van in jou reeds bestaande beelden, die tijdelijk als werkelijkheid beleefd worden.

Men noemt dit zonder meer bijgeloof, grote onzin. Maar mag ik dan wel even informeren, hoe het dan komt, dat mensen die onder hypnose of sterke suggestie staan, allerhande dingen kunnen beleven, die voor de anderen niet echt zijn, niet bestaan? En kan men mij dan verklaren, hoe het komt, dat dergelijke mensen niet alleen bepaalde gevoelens ondergaan, maar ook lichamelijk op het gesuggereerde kunnen reageren, tot het vertonen van wonderen toe, die zonder zichtbare oorzaak opeens ontstaan?

Hoe komt het, dat dergelijke mensen opeens het gevoel hebben bepaalde kwaliteiten te bezitten en hierin geheel opgaan, compleet met emoties als bevrediging, bewondering, frustratie, terwijl zij in de met anderen gedeelde werkelijkheid dergelijke zaken niet hebben?

Hoe komt het, dat onder hypnose of suggestie bij vele mensen opeens een kennis naar voren komt, waarvan zijzelf denken die nooit bezeten te hebben?

Mogelijk zou je kunnen stellen, dat door suggestie en hypnose iets van de innerlijke werkelijkheid wordt losgemaakt. Omdat het uiterlijk waarnemen op aarde voor de mens nog altijd minder belangrijk is dan zijn emotionele reacties, die mede een geestelijke werkelijkheid weergeven, zal hij, en wel met behoud van alle geestelijke en emotionele persoonswaarden, onder genoemde omstandigheden alleen maar een andere uitdrukking hiervoor tijdelijk als werkelijkheid aanvaarden, die afwijkt van de gedeelde illusie, die de mens wereld noemt.

Ik weet niet, of dit volgens u een geestelijk onderwerp is. Daar ik echter meen voldoende geestelijk belangrijke zaken te hebben beroerd, wil ik in ieder geval uit dit alles enige konklusies gaan trekken, ook al zijn die mogelijk onzin volgens het stoffelijk redelijk denken van de mens. Toch meen ik, dat de zinvolheid bewijsbaar is, omdat de gestelde punten bij toepassing wel degelijk voor elke mens kenbare resultaten kunnen hebben.

Wanneer je wilt, dat iets gebeurt en deze wens alleen in relatie tot jezelf ziet, zonder de noodzakelijke veranderingen als deel van of plicht van anderen te projecteren, breng je de mogelijkheid tot beleven en waarmaken van het verlangde in de stoffelijke wereld steeds naderbij.

Wanneer je voelt, dat je een bepaalde kracht zou kunnen gebruiken, moet je dit ook doen, zelfs wanneer je er redelijk gezien geen aanleiding toe hebt. Want het gevoel zegt je, dat je over de kracht beschikt. Je zult door het pogen dan de werkelijkheid van die kracht beleven en de resultaten daarvan ervaren op een stoffelijk kenbare wijze.

Een mens zal zijn eigen geestelijke werelden nooit geheel juist kunnen omschrijven of kunnen begrijpen, daar hij alle erkenningen en ervaringen in verband daarmee steeds om zal trachten te zetten in beelden van de wereld, die hij nu stoffelijk beleeft.

Alle hogere beleving en hogere kracht, die in het ik schuilt of daarin tot uiting komt, manifesteert zich voor het ik ook door dit scherm van eigen menselijke beelden en gedachten. Daarom stel ik: wanneer je steeds weer zich herhalende droombeelden beleeft, steeds weerkerende onredelijke gevoelens ervaart, waarvoor redelijk geen enkele reden bestaat, zo zijn dezen, ondanks het schijnbaar onredelijke aspect ervan, zinnig en deel van uw leven. Hun zin en betekenis zal zich echter steeds weer op de eigen persoon toespitsen. Of dromen toekomst danwel verleden omvatten, danwel gevoelens, bepaalde mogelijkheden aanduiden, steeds weer zal dit alles alleen in verband met eigen ik kunnen bestaan.

Mogelijk meent u, dat dit aardig is, maar gelijktijdig de waarde en mogelijkheid tot objectief beleven wegneemt. Het menselijke ik is echter niet zo beperkt, als het soms schijnt te zijn. Daarom kun je ook nog stellen:

Op het ogenblik, dat een ego het geheel van zijn besef kan richten op 'n andere figuur, of een andere vorm van bestaan, zal dit ik in staat zijn de ervaringen, dromen en gevoelens van dit andere zo intens te delen, dat op grond hiervan beelden van verleden of toekomst, geestelijke krachten en waarden enz. zonder meer erkend worden. Hierbij ziet men het resultaat van de ik-projectie in de ander zich omzetten in gedachten en gevoelens, die zonder kenbare reden opeens in het eigen ik ontstaan en van daaruit tot uitdrukking kunnen komen, herinnerd kunnen worden.

Het uitspreken van dergelijke gedachten en gevoelens zal de mens onredelijk voorkomen, wat hem in de uiting daarvan belemmert. Besef, dat het geheel van de mogelijkheden, die men op geestelijk vlak heeft gevonden, zo goed als de erkenning van geestelijke feiten en waarden, hierin tot uitdrukking zal komen, zodat het redelijk en verklaarbaar is, dat het merendeel van de zo verworven kennis of aspecten nog niet stoffelijk kenbaar zullen zijn op het ogenblik, dat zij reeds in het ik erkend worden.

Konklusie uit dit alles: Elk wezen, dat leeft, is verbonden met de totale kracht. Elk wezen in elke wereld zal, door een beseffen van die kracht, over mogelijkheden en vermogens kunnen beschikken, die verder gaan dan datgene, wat de normale voertuigen van de als eigen ervaren wereld of sfeer ter beschikking kunnen stellen.

Elke mens, elk levend wezen, vormt in de totaliteit een alomvattend complex van besef en mogelijkheden, waarbij geen enkel deel van de kosmos kan worden uitgezonderd. Daarom geldt, dat elke mens die probeert eigen innerlijk wezen te benaderen en te leren kennen, daardoor ook toegang zal krijgen tot een andere begripswereld, waarin de eigen mogelijkheden juist erkend worden, de werkelijkheid van het ik in het geheel - dus niet alleen beschouwd uit eigen gezichtspunt - gemakkelijker kan worden beseft. Hierdoor zal de aanpassing van het ik aan de wetten en krachten van het geheel eenvoudiger worden.

Wat natuurlijk onzin is, tenzij je de stellingen, waarop ik dit alles baseerde, door u als waarheid of mogelijke waarheid worden aanvaard.

Aanvaarding van dergelijke stellingen, zelfs onder voorbehoud, wordt echter redelijker, naarmate men beter gaat

beseffen, dat een groot deel van de gedragingen van de mens bepaald zal worden door zijn gebrek aan zelfkennis. En dat kunnen wij toevallig reeds op stoffelijk wetenschappelijke basis bewijzen op aarde.

De onzin, waarmede je wordt gekonfronteerd, die van het geloof, van allerhande filosofieën en vooroordelen, van kunstuitingen en wat dies meer zij, is in feite nog zo onzinnig niet, wanneer wij de passende sleutel kunnen vinden. Dan blijkt: Onzin wordt zinvol op het ogenblik, dat wij begrijpen, waaruit en waarom zij bestaat.

Juist in je eigen emotionele bestaan, je innerlijke belevingen, je kontakten met medemensen, de geest en andere krachten word je altijd weer met schijnbare onzin gekonfronteerd, met zaken, die onverklaarbaar zijn, met zaken, die je in feite niet wilt beseffen en van je afzet.

Wanneer dit het geval is en je wordt boos over de vele onzinnigheden bij anderen, doe je er goed aan toch eens eerst eerlijk naar jezelf te kijken. Jezelf geheel leren kennen lukt meestal toch niet, ondanks kreten als "ken u zelve".

Maar het zal u dan toch wel heel snel duidelijk worden, dat u allerhande illusies koestert, die u tot onzinnig gedrag of denken voeren. Ik zeg niet, dat men daarom slecht behoeft te zijn. Er zijn mensen, die zichzelf als grote zondaars beschouwen, alleen omdat zij wel een goed besef hebben voor al het kwade dat zij doen, maar het goede, wat zij eveneens tot stand brengen, niet beseffen of gewoon vinden.

Er zijn natuurlijk ook mensen, die zichzelf buitengewoon goed vinden en eigenlijk eens gekonfronteerd zouden moeten worden, met hetgeen zij voor anderen veroorzaken. Dan zouden zij zichzelf heel erg tegenvallen, vrees ik. Mogelijk zouden zij zich dan zelfs doodschrikken. En dan zitten wij aan onze zijde weer met de rommel.

Maar probeer toch zoveel mogelijk omtrent jezelf en je innerlijk te beseffen, dan benader je in ieder geval de werkelijkheid, die in jezelf leeft. Het gaat er om een band te vinden tussen de emoties, die er in je rijzen zonder kenbare oorzaak, de impulsen en inspiraties, die je van alle kanten schijnt te ontvangen en het beeld, dat je tot nu toe van jezelf koesterde.

Trouwens, ik denk vaak, dat wij al onze kennis en onze gehele voorstelling van de wereld, die wij de onze noemen, steeds weer aanpassen en wijzigen om zo een aanpassing tot stand te brengen tussen ons wereldbeeld en iets, waarvan wij innerlijk aanvoelen, dat het voor ons "goed" is.

Besef je dit voldoende, dan betekent dit, dat je ook moet leren bewust de konsekwenties te bemen van dit streven en deze aanpassingen, die niet altijd aangenaam voor ons zijn. Wij beseffen dan echter, dat wij anderen of desnoods God en de wereld geen verwijt kunnen maken van processen, die wij zelf veroorzaken.

Ik heb nog wel even tijd om het volgende te zeggen: Het menselijke leven lijkt zo zinloos en dwaas in vele aspecten, wanneer je het alleen met de rede benadert. Maar u handelt en denkt nooit werkelijk redelijk, ook al bent u er van overtuigd, dat u dit wel altijd doet.

Wordt u eens wat meer bewust van het zeer grote aantal reacties, die in feite alleen op gevoelens stoelen en niet op redelijke feiten of overwegingen.

Begrijp, dat je je in vele gevallen niet in de eerste plaats laat dikteren, door hetgeen juist is, volgens redelijk besef, of zelfs eigen beleden geloof, maar steeds weer zoekt naar die weg, die oplossing, die voor je gevoelswereld het meest aanvaardbaar is.

Je beseft dan op de duur: vanuit mijzelve heb ik de neiging steeds meer mijn ware ik tot mijn werkelijkheid te maken. Daar het ik echter niet als een geheel afzonderlijk iets in de kosmos bestaat, maar steeds zijn betekenis zal ontlenen, zijn mogelijkheden bepaald zal zien door die kosmos, waarvan het deel uitmaakt, zal alles, wat ik aan banden en relaties erken, zo goed alles wat ik ontken maar emotioneel ervaar, juist zijn voor mij en voor de kosmos, waartoe ik behoer.

Zodra mijn innerlijk leven mijn uiterlijk bestaan mede gaat bepalen en de wegen, die men in zijn wereld gaat, mede zal gaan bestemmen, kan ik niet meer verkeerd gaan in kosmische zin.

Om het vroom te zeggen: Hij, die luistert naar God, leeft sterker verbonden met het koninkrijk der hemelen dan hij, die tracht alles met zijn verstand te benaderen.

En dat was het dan. Hebt u kommentaar?

x Is het niet zo, dat hart en verstand in evenwicht behoren te zijn?

- Gevoel en rede is juister en dan kun je zeggen: Zodra wij beseffen, dat de rede de persoonlijke benadering van onze eigen wereld betekent op basis van waarneming, ervaring, maar dat zonder gevoel dezen zinloos zijn, kom je al verder.

Je zult binnen het kader van je eigen wereld als een redelijk mens moeten handelen, maar wel alleen, wanneer het gevoel daarbij mede een rol speelt en met de redelijke besluiten niet volledig in strijd is.

Op het ogenblik, dat je eigen innerlijk wezen, je gevoelswereld door je wordt uitgeschakeld, of je probeert dit te doen, zul je verder jezelf, je wereld en mogelijk zelfs de kosmos te kort gaan doen.

Volgens mij behoeft er echter daarom nog geen sprake te zijn van een volledig evenwicht. Er zijn uiteindelijk ook in uw wereld grote stommelingen, die door hun intuïtie en gevoelens het verder brengen dan de meeste mensen, terwijl er heel verstandige mensen bestaan, die falen, maar door hun gevoelsarmoede niet in staat zijn te beseffen, wat zij zouden kunnen bereiken, indien zij anders zouden zijn. Wat voor hen dan een geluk is, want nu kunnen zij klagen over het onrecht, dat de wereld beheerst.

Evenwicht behoeft dus niet bepaald te bestaan, zolang er tussen rede en gevoel maar een intense samenwerking ontstaat, die een versmelting gelijk komt. Waar het innerlijk van de mens, innerlijk beseft, plus zijn redelijke vermogens te samen zijn gedrag gaan bepalen, zal hij mogelijk wel eens in strijd komen met algemeen geldende regels of begrippen, maar zal men een innerlijke vrede bereiken en zo grotere mogelijkheden tot zelfverwerkelijking en werelderkenning vinden. Daaruit openbaart zich dan de waarlijk innerlijk bewuste mens, die minder streeft dan de meesten redelijk achten, maar meer bereikt, dan hij voor zich ooit heeft kunnen begeren.

Volgens mij zou je zelfs kunnen zeggen: de zin van alle redelijke kennis kan eerst geopenbaard worden, wanneer de kern van alle rede steeds weer de liefde voor het bestaan is.

Volgende?

x Geldt dit ook van zekerheid naar onzekerheid?

- Op het ogenblik, dat de mens redelijk denkt en met geloof wordt gekonfronteerd, zal hij onzeker worden. Want de waarde van zijn redelijkheid komt in het geding. Iemand, die gelooft en met de redelijkheid wordt gekonfronteerd, zal eveneens onzeker worden, omdat blijkt, dat zijn geloof niet geheel, zoals hij veronderstelde, op feiten berust, maar eerder een kwestie van innerlijk en niet redelijk aanvaarden is. Maar de onzekerheid is steeds weer gebaseerd op een ontbreken van zekerheid in het ik.

Zekerheid kan alleen bestaan, wanneer je open kunt staan voor anderen en toch het geheel van feiten en argumenten bewust kunt toetsen op hun innerlijke betekenis en waarde.

Onzin wordt zinvol, zodra wij beseffen, dat in alles een betekenis is gelegen. Door het redelijk of emotioneel ontdekken van de betekenis, die in de onzin schuilt, kunnen wij tot een innerlijke openbaring komen van een waarheid en werkelijkheid, die groter is dan alle, wat met de zintuigen alleen kan worden omvat.

Dat waren de vragen dan. Gaat u dan maar aan de koffie en aan de pauze denken. Wat mij betreft: Ik heb in dit alles zo lichtvochtig mogelijk enkele ernstige punten aan de orde willen stellen. Daarom voor het afscheid nog eenmaal, kort, datgene, waarop het volgens mij vooral aankomt:

Datgene, wat in u leeft, is altijd voor u belangrijker dan uw redelijkheid, die gebaseerd is op methoden van beredering, die u in en door de mensheid geleerd worden. Vertrouw op uw innerlijk en gebruik uw rede vooral om uw innerlijke waarden voor uzelf beter beleefbaar te maken. Maar probeer nooit uw innerlijk te laten voeren door de redelijkheid van anderen. Want dan zul je de beleving en het gebruik van je mogelijkheden dermate gaan beperken, dat je aan de daardoor ontstane frustraties ten gronde kunt gaan.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Het is mij een waar genoegen onverwachts in dit tweede gedeelte voor u te mogen spreken. De moeilijkheid is, dat ik niet precies weet, waarover. Weet u soms iets?

x Kunt u iets vertellen over wat men apporten noemt?

- Apporten? Ja, neem mij niet kwalijk, dat ik daarmee zo dicht mogelijk bij de normale wereld begin: men neme een hond en make hem duidelijk, dat deze, zo hij iets pakt, wat je hebt weggegooid, dit naar je terug moet brengen. Dat is n.l. de meest voorkomende vorm van apporteren.

Maar het verplaatsen van voorwerpen door de ruimte middels geestelijke krachten is een kwestie, waarbij de geest een rol zal spelen, geheel niet honds dus, en veelal gebruik maakt

van dematerialisatie, op de juiste plek weer gevolg door rematerialisatie.

Vele mensen vragen zich nogal eens af, hoe dat dan wel gaat. Ik zal het daarom maar eerst wat meer technisch zeggen en daarna zo nodig in normalere vorm herhalen voor degenen, die een normaal verstand hebben.

Technisch ligt de zaak als volgt : De binding van het atoom beruist op een evenwicht, hetwelk door de onderlinge werking der krachtvelden van de kleinste delen tot stand wordt gebracht. Indien ik een externe kracht hierop in laat werken, kan de samenstelling van het geheel worden gewijzigd. Indien de externe kracht echter van juiste omvang en gelijkmatig van inwerking is, blijkt het mogelijk hierdoor de onderlinge afstanden tussen de kleinste delen te vergroten, zonder dat de onderlinge binding wordt verstoord.

Vaste voorwerpen verkrijgen dan een ijlheid, die veel groter is dan die van gas. Hierdoor is het geheel voor de geest eenvoudiger te hanteren, kan verplaatst worden en, indien de externe kracht sterk en gelijkmatig genoeg is, kan men zelfs het geheel door vaste materie heen brengen, zonder dat de samenhang daardoor geschaad wordt.

Wanneer wij op deze wijze werken is het bovendien mogelijk op een te voren bepaald punt de externe energie terug te nemen. Het voorwerp in kwestie verschijnt plotseling ter plaatse. De warmte, die het voorwerp boven de omgeving vertoont, is dan het gevolg van de bewegingsenergie der kleinste delen, die weer tot hun oorspronkelijke banen terugkeerden en daarbij restenergieën uitstraalden. Hun hogere beweeglijkheid zal gedurende enige ogenblikken aanhouden.

Dit was dan mijn poging om het verloop enigszins begrijpelijk en toch technisch genoeg te zeggen. Normaal gesteld: het is mogelijk materie op te lossen tot een bijna astrale toestand, terwijl toch de normale samenhangen bewaard blijven.

Voorwerpen kunnen onder deze omstandigheden vaste stoffen doordringen, door muren gaan enz. Net als een geest trouwens, die het ook veel gemakkelijker zal vinden om een voorwerp te verplaatsen, wanneer dit qua structuur en energie praktisch deel uitmaakt van een van zijn eigen werelden.

Daardoor valt ook het voorwerp tijdelijk meer onder de ruimtelijke en tijdsomstandigheden van een normale geest. Het is dus eenvoudig om er desnoods grotere einden mee te sjouwen. Laat je het ding los en neem je je eigen krachten, die eraan verbonden zijn, dan klinkt er in de stof een klein plofje en zeggen de mensen opeens: O god, een apport.... Want zo gaat dat.

Op zich is het natuurlijk wel leuk, dat zoveel mensen met verschijnselen als een apport zo weg lopen. Maar er zijn altijd weer van die handige luidjes, die vragen, of je dan misschien een diamant voor hen kunt apporteren en liefst één, die niet zo heel erg klein is.

Maar daar gaan wij niet op in, want dan moeten wij die diamant eerst ergens anders gaan stelen. Je kunt immers alleen iets nemen, wat er reeds is en dat dan dematerialiseren en vervolgens ter plaatste zijnde weer rematerialiseren.

Zou je uit astrale materie, die voor de geest mallabel is, een diamant maken en deze verdichten, dan kun je wel aan

een dergelijke wens tegemoet komen en wanneer je niet te spaarzaam bent met je kracht en enigszins deskundig, duurt het dan wel een dag of drie à vier, voor de steen weer oplost tot astrale materie zonder vorm. In het absolute donker kan de levensduur zelfs nog langer zijn. Maar mogelijk laat zo iemand de steen onmiddellijk zetten en draagt deze. Als het een dame is b.v. op een deftig gala. Maar door veel licht en geluid lost de steen dan op, waarop de dame er blijk van geeft, toch geen echte dame te zijn, met alle gevolgen van dien.

Aan het scheppen van dergelijke verwickelingen kun je als jezelf respecterende lichtende geest gewoonweg niet beginnen, al hebben wij aan dergelijke zaken wel enige tijd onze medewerking op ander vlak gegeven.

Het was gebruikelijk apporten in het verleden als een soort bevestiging van ons bestaan tot stand te brengen. Nu doen wij dit in veel mindere mate, omdat men bij dergelijke verschijnselen tegenwoordig eerder aan 'n goochelaar' dan aan een geest pleegt te denken.

Onze geliefde voorwerpen voor dergelijk demonstraties waren steentjes. Vooral halfedelstenen waren goed geschikt, omdat die een nogal starre kristallijne structuur hebben en zo sneller en gemakkelijker energieën afgeven en weer in hun eigen vorm en toestand terug keren.

Die stenen konden wij over de hele wereld halen. Maar wanneer wij iemand een bloem wilden geven, dan namen wij toch bij voorkeur er één, die in de zelfde ruimte stond en dus niet ontstoffelijkt behoefde te worden. Die droeg je dan aan, de mensen zagen het geval zweven en waren bijzonder onder de indruk. De bloemen werden door degene, die je daarmee verrast had, vaak zelfs gedroogd en als memento bewaard. Maar ook dit is een verschijnsel, dat elke goede goochelaar in uw dagen eveneens kan demonstreren. Dus wordt ook dit overbodig.

x Bergen verzetten, mag dan ook?

- Om geheel eerlijk te zijn: wanneer wij een bergje zouden willen verzetten, zou dit misschien wel gaan, maar daarbij zouden wij er toch zo zwaar aan tillen, dat wij heel wat mensen op de tenen zouden trappen.

Anders gezegd: dergelijke verschijnselen zijn voor de geest wel ergens mogelijk, maar liggen toch voor ons van de orde ver buiten onze bevoegdheden. Overigens zinspeelt u op een leuk gezegde over het geloof. Maar ik voeg er een eigen versie aan toe: wanneer de berg niet naar Mohammed komt, gaat Mohammed heus wel naar de berg. Wat volgens mij meteen de situatie schetst.

Waarom zou je als geest de meest moeilijke methoden kiezen, wanneer er eenvoudiger wegen bestaan om hetzelfde doel te bereiken. Wat in feite betekent, dat het direct ingrijpen van de geest in de stof gemeenlijk nogal beperkt blijft.

Er zijn natuurlijk enkele collegae van mij, die op hun wijze toch wel graag eens in de stof ingrijpen. Ik herinner mij het verhaal van een vriend van mij, die vanuit uw wereld steeds weer werd aangeropen om even te helpen een paar breipennen te vinden. Hij vertelde mij: ik heb de persoon in kwestie toen zó gebugseerd, dat zij er bovenop ging zitten. Toen wist zij opeens, waar zij waren.

Maar zelfs dergelijke ingrepen komen maar zelden voor. Ook al zijn er mensen, die Antonius en De Geest beschouwen als

een onfeilbaar zaak voor verloren voorwerpen.

Er zijn zelfs mensen, die denken, dat de geest, wanneer zij dit maar wil, zelfs de gehele aarde kan veranderen. Dat kunt u ook wel vergeten. Want onze krachten zijn nu eenmaal beperkt.

Zelfs het apport van een klein steentje kost zoveel geestelijke energie, dat je voor hetzelfde geld, voor dezelfde inzet een materialisatie zou kunnen vertonen.

Er zijn er natuurlijk wel onder ons, die redeneren: transporteer dat steentje maar liever, dan behoef je jezelf tenminste niet te laten zien. Ik zelf zou mij liever wel laten zien, maar zie daar van af, omdat ook volgens mij de inzet, die voor dergelijke zaken gevegd wordt, veel te groot is voor het daarmee vermoedelijk te bereiken resultaat.

Ik kan u daar een aardig verhaal over vertellen. Het was tijdens een seance van een heel bekend medium -niet hier, maar in de buurt. Er werd ons daar om een apport gevraagd. Wij hebben toen een klein mosagaatje, dat toevallig ergens los en verloren tussen de rommel lag, aan die persoon gegeven.

Maar daarmee brachten wij dat arme medium wel in grote moeilijkheden. Want toen wilde opeens iedereen wel een steentje hebben. En wij in de geest zijn wel bereid zo nu en dan een steentje tot de algemene feestvreugde bij te dragen, maar zoveel stenen ineens was toch wat te veel gevegd.

Trouwens, het medium in kwestie heeft de zaak toen op zijn eigen wijze opgelost door een volgende keer een bloemen-seance te geven. Het was een donkerkamerseance en opeens daalden de bloemen uit de hemel. Wat niet zo moeilijk was in het donker. Trouwens, het medium in kwestie zorgde overal zelf voor. Alleen, wanneer je het mij vraagt, had hij die bloemendozen beter uit zicht moeten zetten...

Toch was dit in dit geval eigenlijk nog de eenvoudigste oplossing. Wanneer zo iets nu de basis moet zijn van een geestelijke ontwikkeling en geestelijk leven, dan zie ik het niet zo zitten om eerlijk te zijn.

Volgens mij is het niet eens zo belangrijk, of u nu wel of niet gelooft, dat er geesten bestaan. Als ik nu maar in mijzelf kan geloven, is dit mij voorlopig best voldoende. En als u dan overgaat en toevallig in een positie zit, waarin ik u zou kunnen moeten helpen, dan ontdekt u vanzelf wel, dat ik er ben en zelfs, dat uzelf ook een geest geworden bent. En de rest gelooft u dan voorlopig wel.

Het voornaamste is helemaal niet, dat de mensen iets gaan aannemen. Het belangrijkste is eerder het feit, dat de mensen de mogelijkheid gaan beseffen.

Ik bemerk, dat ik opeens erg zit te oreren. Ik lijk, wat dat betreft, net een buitenboordmotor: je moet wel tien keer trekken, voor hij begint te lopen. Maar dan blijft hij ook aan de gang, wanneer je niet tijdig de gashandle weet te vinden. Uw gashandle in mijn geval heet stop. Wanneer u er genoeg van hebt, roept u gewoonweg "stop". Zo, nu kan ik weer voort oreren.

Wanneer u leeft op aarde, bent u in uw denken en in uw benadering van problemen wat eenzijdig. Nu vinden wij, dat het tenminste beseffen van de veelzijdigheid der mogelijkheden voor een mens erg belangrijk is.

Vandaar, dat wij niet proberen u van het een of ander te overtuigen. Dat behoeven wij trouwens niet te doen, dat doet

u zelf wel. Wanneer je een mens alleen maar vertelt, dat er heiligen op aarde zijn, begint hij onmiddellijk zichzelf te overtuigen, dat hij ook een kans heeft om daarbij te behoren. Daarom lopen er zoveel schijnheiligen rond.

De situatie is in feite als volgt: Indien u begrijpt, dat het geheel van het leven, van het geloof, van uw eigen persoonlijkheid zelfs, voor vele interpretaties vatbaar is en u niet meer uw zekerheden ontleent aan de meningen van anderen, maar meer aan uw eigen innerlijke processen, zo menen wij voor u reeds meer dan genoeg gedaan te hebben.

Er zijn mensen, die proberen alles in het kader van b.v. de esoterie te trekken. Die zeggen dan: je moet de wereld buiten je vergeten. Kijk maar braaf naar binnen. Dat is het wezen van de esoterie. En ondertussen, terwijl jij naar binnen kijkt, pikken zij waarschijnlijk je portefeuille ook.

Ik zou zeggen: esoterie is in feite de kunst om regelmatig naar binnen te kijken in de hoop zo beter te begrijpen, wat er zich buiten je afspeelt.

Het is dus niet een kwestie van het betreden van een andere wereld, maar vooral een beter leren begrijpen van je eigen wereld. Op die manier proberen wij zelfs u enige esoterie te binnen te brengen.

O je, nu herinner ik het mij opeens: ik had met u over esoterie moeten praten. Verhip. Nu zie je, dat dit een onderwerp is, waarop je ondanks alles altijd weer terecht komt.

U moet het mij maar niet kwalijk nemen. Het schijnt wel, dat men de minst esoterische geesten onder ons steeds weer uitkiest om een esoterische staart te hechten aan het geestelijk rompstuk, dat de eerste spreker heeft verschaft. Maar dat is dan de keuze van de kopstukken.

Wanneer ik dus, ongeacht mijn beperkte vermogen op dit terrein, esoterische moet gaan kwispelen, zo wil ik het volgende opmerken:

U hebt een werkelijkheid in uzelf. U vergeet deze gemeenlijk te vergeten door bezig te blijven met alles, wat er buiten u bestaat. Een mens, die esoterie alleen maar gebruikt om aan de werkelijkheid te ontvluchten - en die zijn er ook plenty - doet mij altijd weer denken aan een dronkaard. Want dat zijn mensen, die elke avond weer hun zorgen op alcohol proberen te zetten en niet beseffen, dat deze zorgen na korte tijd, verrijkt en goed gekonserveerd, wederom naar buiten zullen treden.

Wanneer je wegvlucht voor de werkelijkheid, middels wat je esoterie noemt, een innerlijk wereldje vol van hogere en lievere en lichtender mogelijkheden, dan kom je toch steeds weer met een smak in de werkelijkheid terecht. En over het algemeen maak je dan contact met de werkelijkheid op harde wijze, zij het met de neus, zij het met het staartbeen. Daar ben je altijd weer zeer sensibel, dus stuit je.

Daarom is het voor een ieder beter, de werkelijkheid niet opzij te zetten. Tenzij je natuurlijk in de politiek zit of een kerkelijke functie vervult, Maar dan is dit eerder een beroepsdeformatie. Dan kun je het je vaak niet eens permitteren de werkelijkheid geheel te beseffen, want dan raak je je baan kwijt.

Voor uzelf moet u dit altijd voor ogen houden: De wereld,

waarin je leeft, is uiteindelijk de wereld, die je het sterkste zult ervaren. Wil je tot jezelf keren en je geheel afzonderen van die wereld, in b.v. een kloostergemeenschap of op het topje van een berg, dan kun je inderdaad die innerlijke wereld op de duur geheel als werkelijkheid gaan ervaren en beleven. Maar een doorsnee mens heeft die mogelijkheden niet en komt ook niet zo ver, dus moet hij ook niet doen alsof.

Ofschoon ik toegeef, dat er op uw wereld heel wat mensen zijn, die, volgens eigen verklaring, veel aan esoterie doen en dan ook veelvuldig mediteren, welke geestelijke bezigheid zij met sonore geluiden plegen te begeleiden, die men in meer mondane kringen wel houtzagerij of snurkerij pleegt te noemen. Wees dus liever bewust van je eigen wereld en blijf voorzichtig met je meer geestelijke pretenties.

Je kunt niet voortdurend de wereld, waarin je volgens eigen besef leeft, van je af blijven zetten en kunt de problemen van die wereld ook niet oplossen of wegpraten, door er lichtende krachten van eigen ik tegenover te zetten - dat lukt ook maar een enkele keer.

Om het eenvoudig te zeggen: wanneer je in meditatie het goddelijk licht hebt gevonden en nu een tweede maal hetzelfde probeert te bereiken, terwijl je erge kiespijn hebt, is de kans groot, dat je daarin alleen zult slagen na een ingrijpen en uittrekken van de tandarts.

Dit klinkt sommigen wel wat vreemd in de oren, dat voel ik zo wel aan. Maar **het** is nu eenmaal de waarheid. Daarom moet je altijd bedenken, dat de esoterie het middel is om jezelf beter te leren kennen en de wereld buiten je juister te beleven, maar je niet waarlijk helpen kan om aan je wereld en jezelf te ontvluchten.

Toch kan ik u esoterisch streven en mediteren met mate aanbevelen. Het helpt je om nieuwe mogelijkheden te ontdekken en te beseffen, dat er vaak deuren zijn, waar je gemakkelijk doorheen kunt gaan, terwijl je nu nog geestelijk en soms zelfs stoffelijk met de kop tegen de muur blijft lopen. Je kunt zo zelfs leren, dat het weinig zin heeft, met je zelfvertrouwen in een kabinet te zitten ja, dit geldt ook voor die, inderdaad, inderdaad. (Ik zeg niets)

U zei niets hardop, dat is waar, maar ik zag toch wel het een en ander. Maar om lange dingen kort te maken: het gaat er om steeds meer te leren, hoe je innerlijke krachten en uiterlijke mogelijkheden samen te voegen tot een gedrag en een beleving, die in zich op geen enkel punt strijdig zijn.

Er zijn natuurlijk mensen, die het op een andere wijze doen. Die zeggen b.v.: ik ben het daar niet mee eens. Ik kan het helaas niet helemaal beletten, maar ik zal het zoveel mogelijk beletten, ook al zou ik dit, democratisch gezien, niet mogen beletten. Maar dan vraag ik belet bij de rest, die ook graag wil blijven zitten en krijg zo mogelijk toch nog mijn zin. Daarom zullen wij vanacht eens gaan zien, hoe wij de filmkeuring toch kunnen handhaven en de praxis der abortus verder uit deze zo vrome streken kunnen verdrijven.

Wat ons betreft, hoeft dat alles niet zo erg. Wij hebben op het ogenblik geen last van huisvestingsmoeilijkheden, dus lijkt het vanuit ons standpunt minder erg, dat er eens een huisje in aanbouw wordt neergehaald, dan dat men goed te bewonen oudere huizen tegen de vlakte slaat.

Maar ja, daar staat natuurlijk tegenover, dat aan het slopen van oude huizen verdiend kan worden en wanneer iemand een huisje in aanbouw zo maar naar eigen believen op kan ruimen, wordt de macht kleiner en verdienste zit er al helemaal niet meer aan. Trouwens, alles, wat niet getolereerd wordt, brengt altijd meer op. Ik heb altans de indruk, dat de meeste mensen nog steeds eerder bereid zullen zijn grote offers te brengen voor iets, wat niet legaal is dan voor iets, wat toegelaten is. Wonderlijk.

Ik heb mij laten vertellen, dat men in Denemarken op een gegeven ogenblik de wetten tegen pronografie op hief onder het motto: laat de viezerikken, die daaraan doen, het dan maar gewoon doen. Het resultaat was, dat in het begin veel mensen gingen kijken, maar al snel zeiden de meesten: heeft men daar nu zoveel drukte over gemaakt? Nou, voor mij hoeft het niet. En degenen, die er eens wel wat aan wilden offeren, om zo wat op te kunnen scheppen, zagen er ook geen brood meer in. Maar gelukkig zijn er nog veel landen, waarin die dingen wel verboden zijn, zodat porno een belangrijk artikel is geworden in de deense export.

Is het in het leven van de mensen vaak niet precies hetzelfde? Wanneer wij beseffen, dat er geen verbod bestaat t.a.v. onszelf, zodat goddelijke wetten en geboden in feite voornamelijk betekenen, dat wij anderen niet mogen hinderen, remmen of belemmeren in hun eigen ontwikkelingen, ja, niets van anderen mogen nemen, wat zij ons niet willen geven, dan komt de hele zondezaak er heel anders voor te staan. Dan redeneert men voortaan: wanneer de pastoor zich wil verloven, is dat zijn zaak en niet die van de paus, want die verlooft zich niet. Dus wanneer die dat niet goedkeurt, is dit geen kwestie van zonde, maar eerder een organisatorische kwestie.

In uw eigen leventje gaat hetzelfde volgens mij op. Wat anderen zeggen, dat u moet doen, is maar van weinig belang. Zolang u anderen maar niets misdoet. Zolang je zelf vrede kunt hebben met wat je bent en wat je doet, heeft niemand recht je te veranderen.

Om dit te leren beseffen en tevens te beseffen, wat je werkelijk bent en werkelijk wilt doen, heb je volgens mij de esoterie, de erkenning van de geheime werelden in jezelf, van node. Dus volgens mij is esoterie in feite het vinden van de innerlijke landkaart, die je nodig hebt om in je leven de juiste weg te vinden.

Maar moet ik nog langer over de esoterie doorzagen? Ik heb er naar ik meen al voldoende over gezegd. Trouwens, ik was niet bepaald goed voorbereid. Wanneer je naar beneden gaat om een voordracht te houden, komt er gewoonlijk wel iemand naar je toe, die je rijkelijk te voren opgeeft, over welk onderwerp je moet spreken, waar en voor wie. Dan bereid je dus alles voor.

Maar met mij lag het nu anders. Ik zat te hengelen. Wij zitten vaak aan de grens van schaduwland te kijken, of er iemand is, die op ons licht wil reageren. Die proberen wij dan aan land te krijgen. Ik was dus niet met esoterie, maar met heel iets anders bezig, toen opeens onze kleine vriend H. aan kwam snellen en tot mij sprak: Ik moet als de bliksem naar Turkije, wil jij eventjes En nu pas, veel later besef ik, dat hij heeft gezegd: over esoterie gaan praten in mijn plaats.

Ik vroeg: wanneer. Hij zei: nu. Dus ik floep, hup. En dan zit je daar. U vindt dit kennelijk zeer amusant. Maar stel

u de zaak eens voor. Pets boem en je zit opeens in een vreemde body. Je ziet geestelijk wat uitstralingjes voor je en beseft: tegen hen moet ik iets gaan zeggen. Maar wat? Maar, beginnende à l' improviste kom je toch op de duur weer op het juiste spoor terecht. Je doet je best, maar wanneer je eenmaal alles over het opgedragen onderwerp hebt gezegd, wat je van belang acht, doe je vaak er beter aan verder maar te zwijgen. Dat maakt trouwens ook het werkelijke verschil uit tussen een goede spreker en een orator: een orator is iemand, die zo verliefd is op zijn woorden, dat hij tijdloos voort wil gaan en desnoods een moratorium aanvraagt voor de taal, die hij pleegt te spreken. Een goede spreker is iemand, die weet, wat hij zeggen wil en zwijgt zodra hij beseft, dat hij genoeg gezegd heeft. Maar zo bezien ben ik geen goede spreker. Alleen wil ik voorkomen, dat ik een ware orator word. Daarom vraag ik, of u reacties hebt.

x Vertel nog eens iets over het hengelen!

- U weet, hoe je vist, nietwaar? Alleen 'n hengel met een molentje hebben wij niet nodig; dat is meer voor de mensen, die lopen graag met molentjes. Je hebt aas nodig. Een mens neemt daarvoor zijn eigen speciale deeg of desnoods een vette pier.

Wij brengen echter een signaal uit, dat aan degenen in het halfduister niets anders zegt dan: je bent dood, hier is rust. Waarop er velen schrikachtig worden, die willen nog niet aanvaarden, dat zij dood zijn en zijn dus voor de vangst nog niet rijp. Zou je zo ondermaatse vangen, dan zet je hem eenvoudig terug. Anderen echter komen op je af. Dat zij dood zijn geloven ook zij mogelijk nog niet geheel, maar licht en rust willen zij graag hebben. Zo iemand knabbelt.

Je voelt die behoefte aan rust, dus straal je die nu gericht naar hem uit. Er komt dan een ogenblik, dat hij zich voelt, zoals men dit in een voormalig nederlands rijksdeel placht te stellen, senang. Dat is dan het ogenblik, waarop je hem met een ferme ruk in de harde werkelijkheid van het licht brengt. Zij schrikken dan, vragen, waar zij zijn. Want dat is het voordeel van onze manier van vissen: je kunt met je vangst praten.

Het gaat er om iemand te doen bemerken, dat hij zich in een andere wereld bevindt dan die, welke hij verlaten heeft. Je maakt hem duidelijk, dat hij in deze wereld alle rust kan vinden, die hij nodig heeft. Dan informeer je, of hij mogelijk nog anderen bij zich had. Dat laatste is heel belangrijk. Want na zo iemand zijn rustperiode gegund te hebben, neem je hem weer mee en gebruik hem als aas voor de verdere groep.

Je vraagt hem natuurlijk om hulp. De anderen kennen hen en worden zo gemakkelijker bereikbaar. Wij hebben zelfs eens een half regiment in het licht gebracht, dank zij een eenvoudige soldaat, die wij op het droge hadden weten te brengen. Dat was werkelijk een hele school in een netje.

Deze entiteiten waren in het halfduister te samen rond blijven dolen, nog steeds op zoek naar een heuvel met het een of andere vreemde nummer. Dank zij de enkeling, die wij te pakken konden krijgen en terugstuurd, konden wij de anderen overtuigen. Je versterkt en beschermt zo iemand natuurlijk met een sterke uitstraling van je eigen licht. Zo werkt dat hengelen dus ongeveer. Maar ik moet eindigen. Dank voor uw aandacht en wens allen een goeden avond verder.

- - - -
d.d. 12 november 1976

-0-0-0-0-0-